



# GİRİŞ

Eğer birisi size vampirlerin gerçek olmadığını söylerse sakın inanmayın! Dünya vampirlerle dolu. Efsanelerdeki gibi kötü kalpli, şekil değiştirebilen, haçtan korkan yaratıklar değil; hayatta kalabilmek için kana ihtiyacı olan onurlu, uzun yaşayan, çok güçlü varlıklar. İnsanların işlerine mümkün olduğunca az karışıyorlar ve kanını içtikleri kişileri kesinlikle öldürmüyorlar.

Dünyanın karlı ve çok zor ulaşılan bir bölgesine gizlenmiş olan Vampirler Dağı adlı yerde her on iki yılda bir toplanıyorlar. Konsey adını verdikleri bu buluşmaya, tüm vampirlerin itaat ettiği Vampir Prensleri başkanlık ediyor. Katılanların çoğunluğunu ise, görevleri vampirleri denetlemek olan Yüce Vampirler oluşturuyor.

Bay Crepsley beni Prenslerin huzuruna çıkarmak için Vampirler Dağı'na getirdi. O bir vampir, ben de onun asistanıyım; adım Darren Shan. Yarı-vampirim.

Yolculuğumuz uzun ve zorluydu. Bay Tiny adında gizemli bir adamın emrinde çalışan garip yaratıklar olan Küçük İnsanlardan ikisi, arkadaşımız Gavner Purl ve dört kurt ile

birlikte seyahat ettik. Küçük İnsanlardan biri yolculuk sırasında, ölü bir vampanezin kanını içip delirmiş bir ayı tarafından öldürüldü. (Vampanezler de vampir soyundan geliyorlar ama bazı yönlerden farklılar. Tenleri mor; gözleri, tırnakları ve saçları ise kırmızı renkte. Ayrıca kanlarını emdikleri kurbanlarını *mutlaka* öldürüyorlar.) Diğer Küçük İnsan ise bizi hayrete düşürerek konuştu –daha önce onlardan birinin konuştuğunu gören olmamıştı– ve adının Harkat Mulds olduğunu söyledi. Bay Tiny’den kan dondurucu bir mesaj getirmişti: Bir Vampanez Lordu vampanezlerin başına geçecek, bu mor tenli katilleri vampirlere karşı bir savaşa sürükleyecekti... Ve kazanacaktı!

Nihayet Vampirler Dağı’na vardığımızda, vampirlerin bu dağın içindeki tünellerde ve büyük mağaralarda yaşadıklarını gördüm. Orada yeni vampirlerle arkadaşlık kurdum: Bay Crepsley’nin gençliğinde onun öğretmeni olan Seba Nile, az sayıdaki kadın vampirden biri olan Arra Sails, tek gözlü oyun müdürü Vanez Blane ve yakında Prenslige terfi edecek olan Yüce Vampir Kurda Smahl... .

Prenslerin ve çoğu Yüce Vampir’in bana pek de iyi gözle baktığı söylenemezdi. Benim yaşımda birinin vampir yapılmış olmasını doğru bulmuyorlar, bu yüzden Bay Crepsley’yi eleştiriyorlardı. Bir yarı-vampir olarak kendimi kanıtlayabilmem için, aslında Yüce Vampir olmak isteyenlere uygulanan ve çeşitli zor testlerden oluşan Kabul Sınavı’na girmek zorundaydım. Ben bu testlere girip girmemeye karar vermeye çalışırken, sınavı geçtiğim takdirde beni vampir kavmine kabul

edeceklerini söylediler. Ama o sırada söylemeye gerek görmedikleri (bunu sonradan, fikrimi değiştirmek için artık çok geç olduğunda öğrendim) ufak bir şey daha vardı: Eğer başarısız olursam *öldürülecektim!*



# BİRİNCİ BÖLÜM

Khledon Kurt Salonu adıyla bilinen dev mağara neredeyse bomboştu. Benimle aynı masada oturan Gavner, Kurda ve Harkat dışında içeride sadece bir tek vampir vardı, o da tek başına oturan ve bira içip beceriksizce ıslık çalan bir muhafızdı.

Kabul Sınavı'na gireceğim yaklaşık dört saat önce belli olmuştu. Bu test hakkında hâlâ fazla bilgim yoktu; ama arkadaşlarımla kasvetli yüzlerine ve Prensler Salonu'nda söylenenlere bakılırsa, başarılı olma şansım, en iyi ihtimalle, azdı.

Kurda ve Gavner mırıldana mırıldana Kabul Sınavı hakkında konuşurlarken, ben de bir süredir görmediğim Harkat'ı (getirdiği mesaj duyulunca Prensler onu esir almışlar, soru yağmuruna tutmuşlardı) inceliyordum. Küçük İnsanların geleneksel giysisi olan lacivert cübbesini giymişti; gelgelelim artık başlığını takmıyor, o dikişlerle tutturulmuş, yaralarla dolu gri yüzünü saklamaya gerek görmüyordu. Harkat'ın burnu yoktu. Kulakları ise kafa derisinin içine dikilmişti. Büyük, yuvarlak, yeşil renkli gözleri vardı ve bu gözler, olması gereken yerde değil, alnında yer alıyordu. Ağzı yamuktu ve sivri dişlerle doluydu. Bizim soluduğumuz hava onun bünyesinde zehir etkisi yaptığından –bu havaya yaklaşık on iki saat

maruz kalmak onu öldürebilirdi– hayatta kalmak için özel bir maske takmak zorundaydı. Sadece konuşurken ya da yemek yerken bu maskeyi indiriyordu. Bir zamanlar insan olan Harkat, öldükten sonra Bay Tiny ile bir anlaşma yapmış ve hayata şu anki bedeni ile geri dönmüştü. Eskiden kim olduğunu ya da Bay Tiny ile nasıl bir anlaşma yaptığını hatırlamıyordu.

Harkat, Prenslere, Bay Tiny'den bir mesaj getirmişti: Vampanezer Lordu'nun gecesi yaklaşıyordu. Vampanezer Lordu efsanevi bir figürdü ve söylenenlere göre onun gelişi ile birlikte vampanezerlerle vampirler arasında bir savaş başlayacak, savaşı vampanezerler kazanıp vampirleri yeryüzünden sileceklerdi (en azından Bay Tiny böyle söylüyordu).

Ona baktığımı gören Harkat, maskesini indirerek, “Salonları... gezdin mi?” diye sordu.

“Birçoğunu,” dedim.

“Bir ara... bana da... göstermelisin,” dedi.

“Darren'ın gezmeye pek vakti olmayacak,” dedi Kurda. Sıkıntısı yüzünden okunuyordu. “Sınava hazırlanması gerek.”

“Şu Sınavdan biraz daha bahsetsene,” dedim.

“Kabul Sınavı vampirlerin kültürel mirasının bir parçasıdır ve kendimizi bildik bileli vardır,” dedi Gavner. Gavner Purl bir Yüce Vampir'di. Oldukça iri yapılı, kumral bir adamdı ve yüzü yaralarla doluydu. Bay Crepsley sık sık onun hırıltılı nefesi ve horlamasıyla dalga geçirdi. “Bu sınav eski zamanlarda her Koneşy'de yapılırdı,” diye devam etti Gavner, “ve her vampir, daha önce defalarca geçmiş olsa da, bu teste yeniden girerdi.”

“Yaklaşık bin yıl kadar önce, sınav yeniden yapılandırıldı. Yüce Vampir kavramının ortaya çıktığı dönemde oldu bu. Ondan önce sadece Prensler ve sıradan vampirler vardı. Yeni kurallara göre, Yalnızca Yüce Vampir olmak isteyenler bu sınava girmeye başladılar. Sıradan vampirlerin çoğu, Yüce Vampir olmak istemeseler de, sırf saygınlık kazanmak için bu sınava girerler; ama bu bir zorunluluk değildir.”

“Anlamıyorum,” dedim. “Kabul Sınavı’nı geçenlerin, otomatikman Yüce Vampir olduklarını sanıyordum ben.”

Gavner’dan önce davranan Kurda, “Hayır,” dedi, elini sarı saçlarında gezdirerek. Kurda Smahl’t diğer vampirler gibi iri yapılı değildi; kas gücünden çok, beyin gücüne önem veriyordu. Vücudunda çoğu vampirden daha az yara vardı; bu yaralardan bir tanesi de, sol yanağındaki hiç geçmeyen üç küçük kırmızı çizikti ve vampanezer tarafından yapılmıştı. (Kurda’nın rüyası vampirler ile vampanezerleri yeniden birleştirmekti; her iki tarafa da uygun bir barış anlaşması ortaya çıkarabilmek için, başlarına buyruk yaşayan bu katillerle on yıllardır temas halindeydi.) “Kabul Sınavı, Yüce Vampir olmak isteyenler için ilk sınavdır. Arkasından ise güç, dayanıklılık ve zekâ ölçen diğer sınavlar gelir. Kabul Sınavı’nı geçmek demek, kişinin itibar sahibi olması demektir, o kadar.”

*İtibar Sahibi.* Bu ifadeyi birçok defa duymuştum. Saygınlık ve şeref, vampirler için hayatî önem taşıyan kavramlardı. Bir vampirin itibar sahibi olması, arkadaşları tarafından saygı görmesi demekti.

“Sınav nasıl oluyor?” diye sordum.

Kurda'nın kaldığı yerden devam eden Gavner, “Farklı testler var,” dedi. “Beş tanesini tamamlamak zorundasın. Rastgele seçiliyorlar ve biri tamamlanmadan bir sonraki seçilmiyor. Zorluk dereceleri de farklı: Vahşi domuzlarla dövüşmek, çeşitli tehlikelerle dolu dağlara tırmanmak, yılanlarla dolu bir çukuru sürünerek geçmek gibi.”

“Yılanlar mı?” diye sordum telaşla. Ucubeler Sirki'ndeki en yakın arkadaşım Evra Von'un kocaman bir yılanı vardı; varlığına zamanla alışmış, ama onu bir türlü sevememiştim. Yılanlar beni ürpertiyordu.

“Darren'in testlerinde yılan olmayacak,” dedi Kurda. “Son yılan bakıcımız dokuz yıl önce öldü ve yerine yeni biri gelmedi. Hâlâ birkaç yılanımız var; ama bırakın bir çukuru, bir banyo küvetini doldurmaya bile yetmez.”

“Testler üst üste beş gece yapılır,” dedi Gavner. “Yani dinlenmek için yalnızca yirmi dört saatin var. Özellikle başlangıçta dikkatli olmak zorundasın; eğer ilk gün sakatlanırsan, iyileşmek için fazla vaktin olmayacaktır.”

“Aslında Darren bu konuda epey şanslı olabilir,” dedi Kurda. “Yaşayan Ölüler Festivali'ne çok az kaldı.”

“O da nedir?” diye sordum.

“Konsey'e katılacak tüm vampirler buraya geldiğinde, büyük bir festival düzenleriz,” diye açıkladı Kurda. “Birkaç gece önce, geç kalanları aramak için Kan Taşı'nı kullandık ve yalnızca üç kişinin hâlâ yolda olduğunu öğrendik. Onlar da geldiğinde festival başlayacak ve üç gün üç gece boyunca hiçbir resmi iş yapılmayacak.”

“Evet,” dedi Gavner. “Eğer festival sen sınava girdiğin sırada başlarsa, üç gece mola vermiş olacaksın. Bu da senin için büyük bir şans.”

“Geç kalanlar zamanında gelirlirse tabii,” dedi Kurda umutsuzca.

Kurda benim sınavı geçme şansımın olmadığını düşünüyordu gibiydi. “Başaramayacağıma bu kadar emin olmanın sebebi nedir?” diye sordum.

“Sana güvenmediğimden değil,” dedi Kurda. “Sadece çok genç ve tecrübesiz olduğumu düşünüyorum. Fiziksel olarak hazır olmaman bir yana, testleri tanımaya ve her birine ayrı ayrı hazırlanmaya da zamanın olmadı. Bu sınava elin kolun bağlı bir şekilde sokuluyorsun ve bu hiç adil değil.”

O sırada arkamızdan bir ses duyuldu: “Hâlâ adaletten mi bahsediyorsun?” Bay Crepsley’ydi bu. Yanında Vampirler Dağı’nın levazım müdürü Seba Nile vardı. Yanımıza oturup başlarıyla selam verdiler.

“Sınavı kabul etmekte çok aceleci davrandın Larten,” dedi Kurda, bu durumu onaylamadığını belli ederek. “Kuralları Darren’a enine boyuna açıklaman gerekmez miydi? Sınavı başarıyla tamamlayamamanın ölüm anlamına geldiğini bile bilmiyordun!”

Bay Crepsley bana dönerek, “Bu doğru mu?” diye sordu.

Başımı salladım. “Eğer işler yolunda gitmezse çekilebileceğimi düşünüyordum.”

“Hmm, bunu sana daha açık ve net bir şekilde anlatmam gerekirdi. Özür dilerim.”